

Signs of the Times, 11 Mei 1888

De Aanmatiging van Saul

1 Samuel 10 - 13

Nadat Saul tot koning van Israël was gezalfd, gaf de profeet Samuël hem nauwgezette aanwijzingen over de koers die hij moest volgen. Hij voorspelde dat de Heere een verandering in zijn hart zou teweegbrengen om hem voor te bereiden op de plechtige verantwoordelijkheden van zijn nieuwe ambt. Hij verklaarde aan de koning: “Gij zult een gezelschap van profeten ontmoeten, die van de hoge plaats afdalen met een luit en een tamboerijn en een fluit en een harp voor zich uit; en zij zullen profeteren; en de Geest des Heeren zal over u komen, en gij zult met hen profeteren, en gij zult in een ander mens worden veranderd...”. “En gij zult voor mijn aangezicht afdalen naar Gilgal; en zie, Ik zal tot u afdalen, om brandoffers te offeren, en vredeoffers te offeren. Zeven dagen zult gij blijven, totdat Ik tot u kom en u toon, wat gij doen zult.” Terwijl Saul zijn weg vervolgde, werd de verandering waarvan de profeet gesproken had in hem verricht, en God gaf hem een ander hart; en alles wat Samuël gezegd had kwam uit. Het hart van Saul was naar de Heere gekeerd, zijn geest was verruimd en hij had de zegen van geestelijk inzicht. Hij voelde dat de kracht van Israël de Heere God was, ja Jehovah, en in Hem kon hij moed, standvastigheid en vastberadenheid hebben om verstandig te regeren. Het hing nu van Saul af om de redding uit te voeren die God in hem had bewerkt.

Pas in het tweede jaar van zijn regering werd de aanwezigheid van Saul in Gilgal vereist. In die tijd waren de Filistijnen gelegerd tegen de Israëlieten. Saul en zijn volgelingen konden het enorme leger zien dat tegen hen opgesteld stond, en de Israëlieten waren geschokt bij het zien van de machtige krachten waar ze in de strijd mee te maken zouden krijgen. Ze waren niet voorbereid om de vijand te ontmoeten, want ze waren ongedisciplineerd en slecht bewapend. Hun strijdkrachten waren veel minder, zowel in aantal als in uitrusting,

want “er werd noch zwaard noch speer gevonden in de hand van enig volk.” Toen Sauls leger de situatie begreep, raakten ze in paniek, en velen waren zo bang dat ze een ontmoeting niet op de proef durfden te stellen. Sommigen staken de Jordaan over, anderen verborgen zich in grotten en kuilen, en tussen de rotsen die in dat gebied in overvloed aanwezig waren. De zaken van het leger werden alarmerend. Hoe dichterbij de tijd voor een ontmoeting naderde, hoe meer deserteurs er toenamen, en degenen die zich niet uit de gelederen terugtrokken, werden vervuld van voorgevoel en angst. Wat een verandering zou er teweeggebracht zijn als ze maar op de Heere hadden vertrouwd, als ze maar hun hart hadden vernederd en hun afvalligheid en ongerechtigheid hadden beleden.

Saul bleef dag in dag uit vertoeven zonder vastberaden pogingen te ondernemen om de mensen te bemoedigen en vertrouwen in God te wekken. De door de profeet vastgestelde tijd was nog niet volledig verstreken; maar hij werd ongeduldig door zijn uitstel en ontmoedigd door de moeilijke omstandigheden die hem omringden. In plaats van trouw te proberen het volk voor te bereiden op de plechtige dienst die Samuël zou komen verrichten, gaf hij zich over aan ongeloof en ongeduld. Dit werk van het zoeken van God door opoffering was een zeer plechtig en belangrijk werk, en God vereiste dat zijn volk hun hart zou onderzoeken en zich van hun zonden zou bekeren, dat het offer met aanvaarding voor Zijn aangezicht zou worden gebracht, en dat Zijn zegen zou worden verleend aan hun pogingen om de vijand te weerstaan en te overwinnen. Maar Saul was rusteloos geworden. De mensen keken naar hem als de koning die zij hadden uitgekozen als aanvoerder om hen te leiden. Ze waren ontevreden geworden over de leiding van de Koning der koningen en hadden ernaar verlangd net als de naties om hen heen te zijn, en God had hun verzoek om een heerser uit hun broeders ingewilligd. De Heere zorgde nog steeds voor hen en gaf hen niet over aan de rampen die over hen zouden zijn gekomen als de zwakke arm van vlees hun enige steun was geworden. Hij bracht ze dichtbij elkaar, zodat ze overtuigd zouden kunnen worden van de dwaasheid van het afhankelijk zijn van de mens, en dat ze zich tot Hem zouden kunnen wenden als hun

enige hulp. De tijd voor de beproeving van Saul was gekomen. De gelegenheid deed zich voor toen hij moest laten zien of hij wel of niet afhankelijk zou zijn van God, en geduldig zou wachten volgens Zijn gebod, en zichzelf zou openbaren als iemand die God op moeilijke plaatsen kon vertrouwen als de heerser van Zijn volk, of dat hij weifelend en zwak zou zijn, en onwaardig voor de heilige verantwoordelijkheden die op hem waren neergekomen. Zou Saul gehoor geven aan de geboden die de Heere hem gaf? Zou hij zich bereid tonen geleid en gecontroleerd te worden? Zou hij de aandacht van zijn soldaten, die zwak van hart waren, willen richten op Degene in wie eeuwige kracht en bevrijding schuilt?

Met groeiend ongeduld wachtte hij de komst van Samuël af, en schreef de verwarring, de nood en de desertie van zijn leger toe aan de afwezigheid van de profeet. Maar welk gunstiger moment zou de representatieve man van Israël kunnen worden gegeven om zijn mannelijkheid te laten gelden en zijn geloof in God te manifesteren? Was dit niet precies de gelegenheid waarop hij het woord van de profeet en de geboden en verzekeringen van de Heere had moeten geloven? Maar Saul maakte duidelijk dat hij geen heilige dingen onderscheidde, dat hij er niet gewetensvol op toezag dat hij zich aan het woord van het uitdrukkelijke gebod van de Heere hield. De priester van God was de enige die bevoegd was om offers aan God aan te bieden; Toch beval Saul: “Breng hier een brandoffer,” en hij bracht het offer. Hierin nam hij de verantwoordelijkheden van het priesterschap op zich. Hij plaatste zichzelf in een positie waarvoor hij niet door de Heere was voorbereid of gekwalificeerd. Hij veronderstelde dat hij tot de troon van Israël zou worden verheven en trad als priester op voor het volk. De tijd voor de komst van Samuël was nabij, maar Saul werd door gebrek aan geloof ertoe gebracht zijn eigen koers te varen, en hij maakte duidelijk dat hij niet te vertrouwen was als het hoofd van Israël; want onder druk van de omstandigheden zou hij afwijken van het gebod van God.

“En het geschiedde, zodra hij klaar was met het offeren van het brandoffer, zie, Samuël kwam en Saul ging hem tegemoet, zodat hij

hem zou kunnen groeten.” Samuël zag meteen dat Saul in strijd was gegaan met de uitdrukkelijke aanwijzingen die hem waren gegeven. Hij had niet gewacht tot de zeven dagen waren verstreken. Hij had het woord van de Heere niet nederig vervuld en de wet van de offergaven niet in acht genomen. Hij had de opdracht gekregen om op Samuël te wachten, die door de Heere was uitgekozen en geschikt was voor de dienst die Saul met ongeheiligde handen had verricht. Het werk dat hij had gedaan was niet in harmonie met het plan van God en kon voor de hemel niet aanvaardbaar zijn. Het offer moest op de meest plechtige wijze worden gebracht. Het volk zou onder de indruk zijn van de betekenis ervan, en de Heere had door Zijn profeet gesproken dat Hij op dat moment via Zijn aangewezen dienaar zou communiceren wat Israël in deze kritieke tijd moest doen. Saul was zo tevreden met zichzelf en zijn werk, dat hij eropuit ging om de profeet te ontmoeten als iemand die eerder geprezen dan afgekeurd moest worden. Samuëls gezicht was vol angst en problemen; maar op zijn vraag: “Wat heb je gedaan?” Bood Saul zijn excuses aan voor zijn aanmatigende daad. Hij zei: “Ik zag dat het volk van mij verstrooid was, en dat u niet binnen de vastgestelde dagen kwam, en dat de Filistijnen zich in Michmas verzamelden; daarom zei ik: De Filistijnen zullen nu op mij afkomen naar Gilgal, en ik heb de Heere niet gesmeekt; Ik dwong mezelf daarom en bracht een brandoffer.” En Samuël zei tegen Saul: Gij hebt dwaas gehandeld; u hebt het gebod van de Heere, uw God, dat Hij u geboden heeft, niet onderhouden; want nu zou de Heere uw koninkrijk voor altijd over Israël hebben gevestigd. Maar nu zal uw koninkrijk niet voortduren; De Heere heeft voor hem een man naar zijn hart gezocht, en de Heere heeft hem geboden om leider over zijn volk te zijn.’

Saul had bewezen dat hij ongeschikt was om Israël te regeren, door gebrek aan geloof en gehoorzaamheid aan het duidelijke gebod van de Heere, en God kon zijn heerschappij over Zijn volk niet vestigen. De religieuze diensten die hij had verricht waren niet aanvaardbaar voor de God van de hemel. “Gehoorzamen is beter dan offeren, en luisteren dan het vet van rammen.”

Er is geen veiligheid voor het volk van God behalve in impliciete gehoorzaamheid aan Zijn woord. Al zijn beloften worden gedaan op voorwaarde van geloof en gehoorzaamheid, en het niet naleven van de uitgedrukte geboden maakt het noodzakelijk dat u de vervulling van de rijke bepalingen van de Schrift niet ervaart. Saul had zijn smeekbede op een aanvaardbare manier tot God kunnen richten en toch had hij kunnen wachten tot de dienaar van God het hem opgedragen werk zou uitvoeren. Het was niet nodig zichzelf te dwingen een brandoffer voor de Heere te brengen. Het bevel om te wachten tot de komst van Samuël werd gegeven om zijn loyaliteit aan de God, die hem zo overvloedig gezegend had, op de proef te stellen. Als de koning in deze tijd van beproeving maar rekening had gehouden met de vereisten van God, dan had God Zijn wil door hem heen kunnen laten werken, zelfs als zijn neiging en natuurlijke verlangen om een andere handelwijze zouden hebben geroepen. Zijn falen bewees nu dat hij ongeschikt was om plaatsvervanger van God voor Zijn volk te zijn. Hij zou Israël misleiden. Zijn wil zou de controlerende macht zijn in plaats van de wil van God. Hij was op de weegschaal gewogen en te licht bevonden. Engelen van God waren bedroefd over zijn ongeloof en ongehoorzaamheid, en zijn mislukking in deze kleine test besliste over de belangrijkste kwestie van zijn regering. Als hij trouw was geweest, zou zijn koninkrijk voor altijd gevestigd zijn; maar aangezien hij had gefaald, moesten de doeleinden van God worden verwezenlijkt door iemand anders die trouw zou zijn aan het woord van Zijn gebod. De grote belangen van Israël moeten worden toevertrouwd aan iemand die het volk zou regeren volgens de wil van de hemel.

We moeten gewaarschuwd worden door het voorbeeld van Saul. Wij weten niet welke grote belangen er op het spel staan bij het bewijzen van God. Het werk dat aan onze handen is toevertrouwd, moet met trouw worden uitgevoerd. Wij moeten trouw zijn aan de duidelijke geboden van de Heere. Het woord van God is de enige veilige gids voor onze voeten. We moeten geen impulsen volgen, we moeten niet vertrouwen op het oordeel van mensen, maar kijken naar de geopenbaarde wil van God en wandelen volgens het gebod, ongeacht

de omstandigheden om ons heen. God zal voor de resultaten zorgen, en door trouw aan Gods woord in tijden van beproeving zul je voor mensen en engelen bewijzen dat de Heere op moeilijke plaatsen op jou kan vertrouwen om Zijn wil uit te voeren, Zijn Naam te eren en Zijn volk te zegenen.

Nederlandse Vertaling door krachtvanboven

www.krachtvanboven.nl

Signs of the Times, 11 Mei 1888